

3058

פרוטוקול מס' 29/ג

מישיבת ועדת העבודה ביום שני,
י"ח באב תשי"ח (4.8.1958) בשעה
18.00

חברי הוועדה:

נ ר כ ח ד:

- ע. גוברין - היו"ר
- ב. אידלסון
- ש. בבה
- י. כהן
- ח. מגורי-כהן
- מ. קלמר
- א. דימלט
- י. דיפתין

מוזמנים:

- מר עילם - מנהל משרד העבודה
- מר שרי - משרד העבודה
- מר כוכבי - "
- מר לבנה - "
- מר האוזמן - התאחדות בעלי התעשייה
- מר לויין - "

סדר-היום: חוק ארגון התעסוקה תשי"ח - 1958.

אני פותח את הישיבה.

היו"ר ע. גוברין:

בשמע את נציגי התאחדות בעלי התעשייה, ה"ה

האוזמן ולויין.

התאחדות בעלי התעשייה מסתייגת בכל לשון
של הסתייגות מחובת הזיקה המוצעת בחוק,

מר האוזמן:

בעיקר מן הטעמים הבאים:

תפקידו עיקרי של שרות תעסוקה ממלכתי
לעודד וליצור מקורות תעסוקה; לעודד התאמת עובדים למקומות העבודה
על-פי שיקולים מסוימים. אנו סבורים שעיקר תפקידו של השרות להתאים
העובד מבחינת כושרו המקצועי וכושרו הגופני למקום העבודה. חובת זיקה
תגדום למתן שליטה מובנופוליסטית לשירות, תמנע ממנו הרגשת הצורך במתן
שרות טוב למזדקנים לו, עובדים ומעבידים כאחד, ותהפכו לגורם ביורוקרטי
בשטח העדין של יחסי עבודה.

אנו סבורים שהחוק צריך להיות ברוח האמנה
הבינלאומית של ארגון העבודה הבינלאומי (88) שאנו רואים להצטרף אליה.
הרשת לעצמי לתרגם מעיף 10 של האמנה זהו לפניכם; שירות התעסוקה
ורשויות ציבוריות אחרות בשיתוף פעולה עם ארגוני מעבידים ועובדים וגופים
מעוניינים אחרים, ינקטו בכל הצעדים האפשריים כדי לעודד הזדקקות מלאה
בשירותי התעסוקה על-ידי מעבידים ועובדים על בסיס וולונטריות.

יש להצטרף שהמחוקק אינו הולך ברוח ובלשון

האמנה הזאת.

לפי מיטב ידיעותינו לא קיים שירות תעסוקה בעולם החופשי המבוסס על זיקת חובה. אם יש יוצא מן הכללי - הוא נעלם ממנו, למרות שניסיתי לחקור את הדבר. חקרנו קצת את פעולת שירותי התעסוקה המבוססים על וולונטריות. הגענו לידי מסקנה שאין כל תקלות בשירות זה בבריטניה הגדולה או בארצות הסקנדינביות - מדינות שהיתה לי הזכות לעמוד על שירות תעסוקה ממלכתי וולונטרי באופן אישי.

אנו גם סבורים שחובת זיקה יש בה או יכולה להיות בה משום פגיעה בחופש הפרט. מתוך כל אותן הסיבות אנו מתנגדים לזיקת חובה. בהמשך דברי אגע גם במעייפים הקובעים זיקת חובה.

אני מבקש את חברי הוועדה לא לשכוח שאנו באופן יסודי מתנגדים לזיקת החובה וטענותינו הן רק טענות אלטרנטיביות במקרה וחתנגדותנו לא תתקבל.

ברשותכם אעבור להערות מפורטות למעייפים.

בסעיף 1, אחרי המלים: "יסייע בהשגת עבודה" אנו מציעים להוסיף את המלה: "מתאימה". באותו סעיף, אחרי המלים: "ובהשגת עובדים", אנו מציעים להוסיף את המלה: "מתאימים".

בסעיף 6, אני מבקש להוסיף בסוף את הפיסקה הבאה: "הוראות הסעיף לא יחולו על מקרים של אי-כנוסם של גופים המורכבים מנציגי ציבור". כלומר, לא יכול אוטומטית השר לשלול את הסמכות של מועצת השירות או מועצת הלשכה אם היא לא כונסה, כי חובת הכנוס היא על עובדי השירות.

בסעיף 7, אנו מציעים להוסיף את המלים: "ומבין המועמדים שיומלצו על-ידם" אחרי המלים: "שלושת השר הם מציינים ונוגעים בדבר" אחרת, הוא יצא ידי חובה ברגע שהוא נועץ. אני חושב שזאת גם היתה הכוונה, אלא שזו היא שגיאה בניסוח.

אנו מציעים לבטל את סעיף 9 הקיים ובמקומו להכניס את הסעיף הבא: "9 - המועצה (1) תפקח על פעולות כל הרשויות של שירות התעסוקה ולשם כך הרשות בידי כל ועדה וחבר המועצה לציין בכל המסמכים והפנקסים של כל רשות ושירות, לבקר את פעולותיהם ולהביא את מסמכיהם בפני המועצה או מבקר המדינה.

(2) תייעץ לשר בכל מקרה של התקנת תקנות לפי חוק זה ותהיה רשאית ליזום ולהמליץ בפני השר על פעולות בתחום תפקידי השירות

(3) תמלא את שאר התפקידים המוטלים עליה בחוק זה או בתקנון השירות".

התוספת העיקרית היא במלים: "ליזום ולהמליץ". בפיקה השלישית אין שינוי. אם המועצות טובות ויעילות הן נפגעות אם אין להן אפשרות של יוזמה. הסעיף הזה בא לעודד את המועצה ליתר יוזמה במסגרת השירות.

בסעיף 13 אני מבקש להוסיף: "לא יתמנה אדם למנהל השירות ולא יתמנו עובדי השירות במשרות מנהליות אם למינוי כזה יתנגדו שליש מחברי המועצה". אני מוק הוא שזהו אחד התפקידים העיקריים של כל גוף ציבורי ויש לו השפעה ובקורת על מנהל הגוף שהמועצה נתמנתה לידו. פירוש הדבר שלמועצ צריכה להיות גם השפעה על מינוי המנהל. אנחנו סבורים שהסכות להתנגד לפלוני או אלמוני לפחות לשליש מחברי המועצה, היא הערובה המינימלית שתהיה לדעת הציבור הסיפוגת במועצה.

מר האוזמן:

בסעיף 20: במקום המלים "או לאחר התייעצות אתה" אנו מציעים את המלים: "ולאחר התייעצות בוועדה שתמונה למטרה זו ע"י מועצת השרות".

בסעיף 23 אנו מבקשים להוסיף בסוף את המלים "לאחר ששמע את חוות-דעת המועצה".

את סעיף 24 אנו מציעים לבטל ובמקומו להכניס את הסעיף הבא: "מועצת לשכת העבודה. לפי כל לשכת עבודה המורכבת נציגי העובדים והמעבידים במספר שווה שיתמנו כאמור בסעיף 7. לשכות עבודה שמנוי מועצות לידן, כאמור, לא יהיה מעשי וכל עוד לא יהיה הדבר מעשי, תהיינה כפופות למועצת הלשכה שנקבעה בתוספת השלישית".

פרוש הדבר שלא נראה לנו כדבר רצוי ומתקבל על הדעת שהלשכות תתחלקנה לשניים: לשכות שיהיו באן עובדים ומעבידים, ולשכות שלא יהיה בהן הדבר הזה. לכן, אם בלתי-אפשרי בכל המקומות להקים מועצות, אנו סבורים שמן הראוי להצמיד את הלשכות שלמעשה יהיו רק אשנבים וסניפים, למועצה הקרובה ביותר, בפני השר יתקין בתקנות.

נוסף לכך אני סבור שאפשר וצריך ורצוי להקים מועצות ליד הרבה יותר לשכות מאשר מוצע בתוספת הראשונה. רשמתי לפי לפחות 20 וכמה לשכות נוספות שניתן ללא ספק ואפשר למנות לידן מועצות ישירות. למשל, צפת, ראש פינה, טבריה, עפולה, עכו, עתליה, זכרון יעקב, בנימינה, פדוס-חנה, מגדיל, רעננה, רמת השרון, הדר-רמתיים, חולון, לוד, רמלה, באר-יעקב, נס-ציונה, גדרה, אשקלון, באר-שבע, קריית-גת. אוכל להמציא לכם רשימה מלאה של מקומות אלה.

אני עובד לסעיף 25 ואני מבקש להוסיף בסוף: "כולל ועדות חקירה בסובן חוק ועדות החקירה".

בסעיף 30, לאחר המלים "לאחר בירור עם מנהלת השרות" אנו מבקשים להוסיף את המלים "ובצרוף ההערות וההמלצות של המועצה".

בטענה אלטרנטיבית ביחס לסעיף 32 - זיקת חובה - שכאמור אנו מתנגדים לזיקה זו - אנו מבקשים להוסיף אחרי הסעיף הקיים שיסומן ב(א), את הפסקה (ב) הבאה: "לא תשלח הלשכה עובד מתאים לאדם הזקוק לעובד, תוך זמן שייקבע בתקנות השרות לסוגי עבודה שונים ושלא יעלה על 72 שעות מזמן קבלת ההודעה - תפוג חובת הזיקה ביחס לאדם כזה וביחס לעובד שיתקבל על-ידו לעבודה למשך הזמן שנקבע לסוג עבודה זה בתקנות השרות ושלא יעלה על 72 שעות כאמור".

לדעתי, במציאות היום, ביחסים עם לשכת העבודת הקיימת, גם אם המעביד יתחייב להזדקק ללשכת בכוח הסכם עבודה, חובה זו שהוא קיבל על עצמו מדצון מוגבלת לזמן קצר מאד. ברוב ההסכמים 24 שעות כאשר הוא מזמין עובד בלתי-מקצועי ו-48 שעות כאשר הוא מזמין בעל מקצוע. לא סיפקה לו לשכת העבודה את העובד הדרוש, הוא חופשי לקבל מכל מקום. לא ייתכן שהחוק ישתוק בנקודה זו ביחד לשרות התעסוקה. השרות חייב להיות מוגבל בזמן שעומד לרשותו על-מנת לבצע את חובת הזיקה. לכן אנו מציעים באופן אלטרנטיבי את הפסקה הנ"ל.

אני עובד לסעיף 35 ומבקש למחוק את המלים "לבקש את הכרעת שר העבודה" עד סוף הפסיקא ובמקומן תבואנה המלים: "לערוך בפני ועדת ערר".

השר ללא ספק יעביד את הסמכויות. אני סבור שזה יותר מתאים לוועדות הערר בשתי האינסטנציות קיימות.

מ.ד. האוזמן:

את סעיף 37 אנו מציעים לבטל לחלוטין. כאן מוטלת חובת ההודעה על נותן העבודה או עובד שעבד לפחות 5 ימים. ועזב את עבודתו. יחד עם זאת העונש הוא חמור אם תוך זמן קצוב לא אשה זאת. איננו בא להגן על האנשים. אצ מבין שליד כל חוק העונשים שלו. אבל זו חובה בעלת אופי בירוקרטי. עומט ההודעה אינו במקום הנכון. העובד לא ישכח להודיע ללשכה כי הוא מעונין להרשם בתור. על נותן-העבודה רובצים חובות כה רבים של הודעות שאף צדיק יכול להכשל בהם, יום-יום, כאשר המשרד אינו מנופח, מה עוד שכולנו רוצים עד כמה שאפשר לייצל את העבודה. אין לנו מיכון שיעשה את הדברים באופן אוטומאטי. הייתי מציע שמע"ף זה יבוטל.

בסעיף 44 אנו מציעים למחוק את המלים "ועדת ערר שמונתה ע"י מועצת לשכת העבודה", ובמקומן לכתוב את המלים: "המורכבת נציגי עובדים ונציגי מעבידים שמונו ע"י מועצת לשכת העבודה ושבראשה יושב שופט שלום שמונה ע"י שר המשפטים".

אנו שבורים שיש הכרח ורצוי לתת לוועדת ערר גם בארכה ראשונה אופי שיפוטני. לכן רצוי שימונה שופט שלום - דבר שבלי ספק יקל על ועדת הערר העליונה ויזרז את עשיית הצדק מיד, כי אחרת יהיה ריבוי בערעורים וזה יאריך את הפרוצדורה.

באותו סעיף, אחרים המלים "ועדת ערר עליונה שמונתה על-ידי מועצת השרות", אנו מציעים להוסיף את המלים: "והמורכבת משני נציגי העובדים ומשני נציגי המעבידים".

בסעיף 45, אחרים המלים "ולא תשלח עובדים שובדם" אנו מציעים להוסיף את המלים "או מושבתים", ולמחוק את כל יתר הסעיף.

אנו מציעים למחוק את סעיף 60 ובמקומו לכתוב: "מינהלת השרות באשור המועצה תקבא את שעור דמי הבחינה ואת זמן ההמתנה לגבי אדם שנכשל ולפני שיורשה שנית לגשת לבחינה. מינהלת השרות באשור ועדת המועצה תהיה רשאית להפחית או לשחרר אדם מדמי בחינה באם המצא הדבר מוצדק מטעמי מצוקה".

אני מרשה לעצמי להסביר זאת: סתוך נסיון שרכשנו בשטח זה במ"מ ביננו לבין האגוד המקצועי, טובת הענין דורשת שלא יהיה קל ביותר לגשת לבחינה ולחזור ולגשת לבחינה. זה יעשה את עבודת המקצועיות או לגהנום או לשגרה שלא תביא את התועלת הרצויה. התשלום צריך להיות מרתיע בפני גישת לבחינה בקלות-דעת באשר זה אינו עולה כסף. כן חייבים לקבוע זמן מספיק לאיש שנכשל בבחינה, כדי שיוכל לגשת לבחינה שניה.

בסעיף 62, כאשר מדובר על אישור זמני כהוראת מצבר, אנו מציעים להוסיף בסוף את המלים: "בכל מקרה כזה תציין הלשכה באשור שהאשור הוא זמני עד לבחינה".

אנחנו מתנגדים לסמכות שניתנה לעובדי השרות בסעיף 71 ו-73, ואבקש את חברי, מ.ד. לוין להסביר את הדברים. אנו מציעים לבטל את שני הסעיפים האלה.

כניסה לכל מפעל נחקירות יעודרו רוגז רב.

בסעיף 81 אנו מציעים למחוק את המלים "והמפורשות בתוספת השלישית".

את סעיף 83 אנו מציעים לבטל כולו. הסעיף הזה דן בהעברת המנגנון הקיים של לשכות העבודה ודרך קבלת עובדי המדינה לפי הדרכים המקובלות לעבודת הלשכה. איננו מתנגדים לעצם האנשים, שהם אולי המקור המנוסה היחידים שיש במדינה, אבל דעתנו היא שזה צריך להעשות בדרך המקובלת לגבי עובדי המדינה.

א. רימלט:
אני מבין שהתאחדות מתנגדת לסעיף של זיקת חובה. אני מבין גם שכל נותני העבודה המאורגנים בהתאחדות קשורים בהסכמים קולקטיביים. ברוב ההסכמים הקולקטיביים יש זיקה ללשכה, אם כי אינה ממלכתית. מה זה משנה אם בחוק לא תהיה זיקת חובה אבל כל הסכם קולקטיבי יכניס זיקת חובה - מה זה משנה כלפי נותני העבודה? כלומר, מה זה משנה אם אתם, אנוסים לזיקת חובה על-פני החוק או על-פני הסכמים קולקטיביים עם האגוד המקצועי?

הינ'ר ע. גוברין:
בעקבות דברייכם ברצוני להעיר הערה אחת. אינכם צריכים לשמוע בהערתי חוות-דעת. אם מותר לי, בכל הכבוד, אני אומר דברים אלה באופן אישי ולא כיו"ר הוועדה. עשיתי זאת כבר פעמים אחדות עם התאחדות בעלי התעשייה ויעצתי להם. אבל מייצע לכם לשקול מחדש את ענין זיקת החובה.

בוויכוח בכנסת לא היו חילוקי-דעות בסעיף זה. יש לי יחס של כבוד להתאחדות בעלי התעשייה ומה שהיא עושה בארץ. אני מכיר את האנשים וישבתי אתם לא פעם יחד. שאלתו של ח"כ רימלט היא רצינית מאד. בניח שוועדת העבודה תקבל את ההחלטה שאתם מבקשים - איזה מצב ייווצר דוקא מבחינת התאחדות בעלי התעשייה? התאחדות בעלי התעשייה כמעט כולה, כל מקצוע שבה, מכוסה בחוזים קולקטיביים - ואיש מאתנו אינו דן כעת אם זה טוב או רע - בניח שהכנסת לא תקבע זיקת חובה. זה לא ימנע מן האיבוד המקצועי לעשות מחד שביטות - וגם בלי שביטות - ולתבוע שכל הפועלים יתקבלו מטעם הלשכה. ואז, המחוקק אינו יכול לפקח על זה. אתם דרשתם זאת כל השנים.

אני רוצה להזכיר לאנשי ההתאחדות, שלא פעם דרשתם שלא תהיה התחרות מצד בעלי המלאכה הזעירים שאינם קשורים בחוזים קולקטיביים עם האגוד המקצועי ואינם מקבלים את העובדים מן הלשכה. טענתם שאתם מכריחים לקבל עבודה מאורגנת. ההתאחדות היתה תמיד בסדר בענין זה.

פה המחוקק עשה מהפכה עצומה.

אינני נכנס עכשיו לוויכוח. אני דן על הענין מבחינה ציבורית-ישראלית ומבחינת כבוד ההתאחדות ומייצע לכם לדון מחדש בענין זה. לא הייתי רוצה שיתקבל דבר שהוא לדעתי משובה. אלו ההתאחדות לא היתה מקיימת עבודה מאורגנת היה זה טוב. אבל דוקא ההתאחדות ששומרת על כך ועלול להווצר כאן אבסורד.

מר לוי:
אנו ממילא נהיה קשורים בהסכמים קולקטיביים עם ההסתדרות והם ודאי יעמדו על זיקת החובה ללשכה. אבל יש הבדל גדול אם זיקת החובה נובעת מהסכם של שני צדדים או מכפיה על-ידי חוק.

אני מבקש מכם להבין את ההבדל הזה. אם אנו מדברים על ענין זה, איננו עושים זאת לטובת מפעלים אלה או אחרים הרוצים לשנות משהו. אנו מדברים אך ורק לטובת המשק. אם זיקת החובה תתקבל - יאמרו לנו שאי-אפשר להשקיע כאן כסף במפעלים משום שמחייבים את בעל המפעל לקבל את עובדיו רק במקום מסוים ואם אינו עושה כך מענישים אותו.

הינ'ר ע. גוברין:
אני בכל זאת מציע לכם לשקול מחדש את הענין.

מר האוזמן:
אין לי ספק שבפני הוועדה המכובדת מונח הסקסט של הצעה זו ושהרוח והכוונות הטמונות בה צריכות להיות גם נר לרגלנו. אין לי חשש ששרות זה, עם כל הרצון הכנה והטובה שלנו, כאשר יהיה מנוסס בעיקר על החוק ועל כפיה שבחוק ועל אנשים שבחוק לא יפותח אותו רצון לתת את השרות הטוב שהמשק, כל המשק זקוק לו. זה מבוא ופתח ליחסי אנוש במשק ובפרודוקטוביזציה של המשק.

מר האוזמן:

בסעיף 84 : אנו מציעים למחוק את הסעיף הזה ובמקומו להכניס את הסעיף הזה: "שר העבודה יקבע לאחר התייעצות במינהלת השרות ובמועצת השרות תקנון ביניים לתקופה שבין תחילתו של חוק זה ובין אשור תקנון השרות בהתאם לסעיף 18; דין תקנון הביניים כדין תקנון השרות".

איננו חושבים שיש תועלת חוקית רבה בתקנון הקיים כאשר באים להפוך את השרות הממלכתי. מוטב שתעשה עבודת החקיקה או התאמה של כללים המקובלים על-פי החוק החדש ולא לפי התקנון הקודם.

אנחנו מציעים לבטל את סעיף 88.

מר לוי:

בהזדמנות זו שמעבדים את הלשכות לרשות ממלכתית - דבר שיש לברך עליו - יש לתקן כמה וכמה דברים כלליים אשר מעכבים את התפתחות המשק.

ידועות לנו התרעומות של משקיעי-חוץ על יחסי העובדים והמעבידים כאן. במידה שהמשק יהיה יותר חופשי תהיה האוירה טובה יותר ותעודד השקעות מבחוץ. במציאות לא יחול שינוי, כי ממילא אין מקום אחר שאליו אפשר לבנות כדי לקבל עובדים. לכן תהיה זו הכבדה מיותרת אם יחייבו זיקה ללשכה.

הסעיף הקובע שפקיד הלשכה יכול להכנס למקום העבודה ולבדוק גרום הכבדה ורוגז רב. הפקיד יכול להכנס 20 פעם למקומות עבודה בצדק מבלי שהדבר ייודע. אך מספיקה תהיה פעם אחת שבה יכנס ללא צדק, כדי שיקום רעש גדול ותהיה תרעומת גדולה, והדבר יתן אותותיו במשך שנים. לשם מה דרוש הדבר הזה? האם אנחנו יכולים להיות אחראים לכל נותני העבודה או הפקידים? איש אינו יכול להיות אחראי להם. במקום פלוני או אלמוני אפשר לעבוד על סמכויות ויעשו זאת.

יש לחוקק את החוק במידת האפשר בצורה ליבראלית ומתאימה יותר לאמנה הבינלאומית שברצוננו להצטרף אליה. דבר שימשוך אנשים ויסתור את הטענות.

ברצוני לאמר מלים מספר על סעיף 13. סעיף זה דן על מנהל השרות או עובדי השרות. ברור שהמדובר הוא בעובדי השרות המינהליים. אם רוצים בשיתוף פעולה של המועצה ולשכות העבודה, עלינו לדאוג לכך שהאנשים העומדים בראש יהיו מקובלים על כל המועצה, במידה שהדבר ניתן. ברור שאי-אפשר שיהיו מקבולים על כולם בלי יוצא מן הכלל. אבל התיקון שאנו מציעים, שאם שלישי מחברי המועצה מתנגד למינוי, אין ממניעים, בא להבטיח את שיתוף הפעולה הזה.

בסעיף 32 הדין בזיקת החובה, אני מבקש מכם לשקול ולחזור ולשקול את הצעתנו בדבר ביטול זיקת החובה והנהגת זיקת רשות. זה השרות היחיד והחוק קובע שאין לשכות אחרות. לא קיימת בעיה שמחר תקום לשכה אחרת.

א. דימלט: אין לשכות אחרות מפני שיש זיקת-חובה.

מר לוי:

אין צורך בלשכות אחרות. יש לשכה אחת והכל יפנו אליה. אבל עצם החובה לפנות ללשכה זו והאיסור לפנות למקום אחר יוצר התנגדות שרצוי להסנע ממנה. גם לפי התיקון שלנו, אם תבוטל זיקת החובה, וגם לא תבוטל, שבמקרה שתוך זמן קצוב אין הלשכה ממציאה את העובד המבוקש, רשאי נותן העבודה לקבלו במקום אחר.

מר האוזמן:

זה שטח שלא היה בתחום פעולה ממלכתי, אם כי צדקו אותן ההערות שהצביעו על המצב שהיה עד כה, ואם כי אפשר להסכים שיש שיפור מסוים גם בזה שזה עובר לשליטה של המדינה.

יחד עם זאת לי נראה שהמסמך הזאת המטיפול בבעית התעסוקה אינם צריכים להיות רק בבחינת חלוקת מקומות עבודה שישנם, אלא עליהם לעסוק גם בעידוד וביצירת מקומות חדשים.

מתוך אותם הטעמים העקרוניים אנחנו סבורים שיש לגשת לעניין זה מאספקט זה, אם כי ההערות ששמענו והעצה לשקול מחדש, אינן שלא במקומן.

לא התייחסנו לתוספת מספר 2, שאם תהיה זיקת-החובה, היא החלק הקובע בחוק.

אנו סבורים שיש פה, ללא ספק, דברים שלא הוצאו מחובת-השיק, שחייבים להיות מוצאים, ואלה הם בעיקר הסעיפים האחרונים מס' 10, 11, 12, הנוגעים לתפקידים ולעבודות של מנהל עבודה או קופאי ראשי - עמדות אמון.

לדעתי, אם גם תהיה זיקת חובה היא חייבת להיות מצומצמת לאותן העבודות שיש בהן שווה של היצע על הביקוש, ולא לאותן העבודות שיש בהן מחסור. אני כולל בזה עובדות-כפיים ובעלי מקצוע שלרוב יש מחסור בהם וזיקת-חובה כאן אינה רצויה ואינה הכרחית גם מבחינת חלוקה צודקת של מקומות עבודה.

הינר ע. בוגרינו:
בעניין האמנה - אני סבור שקלייכם לזכור לשקול עניין זה. השכרת את אנגליה, אבל אתה מכיר את העניינים לא פחות ממני ואתה יודע את הנעשה גם בארצות-הברית. אם נקבל את התפיטה שלך, נשאלת השאלה אם לא תגיעו בתהליך זה למה שהגיעו בארצות-הברית. מבחינה זו עלולה להיות הפרעה יותר קשה.

אנו מודים לכם על הדברים שהשמעתם.

הישיבה ננעלה בשעה 19.30

=====